

УДК 141.319.8:81

Л.Г. Дротянко, д-р філос. наук, проф.

СЛОВО І ЙОГО СЕМАНТИКА: ЛІНГВОФІЛОСОФСЬКИЙ АНАЛІЗ

Гуманітарний інститут Національного авіаційного університету

*У статті здійснюється аналіз феномену полісемії в контексті функціонування культур із позицій лінгвістичної філософії.***Вступ**

В усіх випадках мовленнєвої діяльності люди мають справу не зі словами чи реченнями, які є емоційно нейтральними одиницями мови, а із «завершеними висловлюваннями» (М.М.Бахтін), що мають конкретний *сенса*. Співрозмовників цікавить не стільки *значення* тих чи інших слів, скільки *зміст* висловлювання як цілого, який і визначає його конкретний *сенса*. Оскільки в процесі міжособистісного спілкування слова можуть тлумачитися й розумітися по-різному, перманентно актуальною є проблема встановлення значень слів у відповідному соціокультурному контексті. Саме вирішення даної проблеми і постає метою даної статті.

Основна частина

Слово виражається через певні знаки, тому важливо розглянути сутність семантичного трикутника «знак – значення – *сенса*». Як же співвідносяться між собою знак, його значення та *сенса*? Відомо, що, по-перше, без знака немає ні значення, ні *сенсу*. По-друге, знак виступає посередником між «денотатом» та «сигніфікатом», а тому знак очолює «семантичний трикутник». Пануючи над значенням та *сенсом*, він виступає посередником між ними, репрезентуючи обох. Іншими словами, без знака немає значення, оскільки будь-яке «значення» тому і є значенням, що воно представлено у вигляді знака. З іншого боку, не може бути й *сенсу* без знака, бо «будь-яка думка є знак» (Ч.Пірс). Ми мислимо знаками, процес «осмислення» означає перехід від первинного знака до вторинних, які з якихось причин є більш зрозумілими, ніж первинний знак.

Отже, знак не є пасивним представником значення чи *сенсу*. Він формує і перше, й другий. При ослабленні знака втрачається як значення, так і *сенса*. Чим багатший знак, тим більше значень він може мати. Більшість лінгвістів вважає, що значення є постійною частиною змісту знаків, спільною для всіх, хто розмовляє в одному мовному колективі, і тому вона забезпечує розуміння в актах мовленнєвої комунікації. Це є найбільш усталена, суспільно визнана й закріплена категорія мови. Описуючи та визначаючи зміст слів, проводячи розмежування в ньому, словники мають справу саме із значеннями. А *сенса*, на їхню думку, є категорією особистісною, оскільки *сенса* мовних одиниць рухається від одного індивіда до іншого, від одного тексту до іншого [1, с.38-39]. Отже, саме *сенса*, а не значення, лежить в основі неоднакового тлумачення різними людьми одного й того ж тексту. *Сенса* виявляється більш рухливим, аніж значення.

Знак має багато значень, але їхня кількість завжди обмежена, бо він має обмежену сферу функціонування. Наприклад, В. фон Гумбольдт

писав, що слово є знаком окремих понять і воно може мати кілька значень, що мають зв'язок між собою. Але в кожному слові міститься дещо, що вже не піддається подальшому словесному уточненню [2, с.181]. А отже, кількість значень певного слова-знака обмежена.

Висновок щодо обмеженої кількості значень одного й того ж знака грає особливу роль при визначенні наукових понять. Зміст наукового поняття є завжди значно ширшим, ніж термін, що його позначає. Це викликає появу кількох визначень одного й того ж поняття. Наприклад, науці відомі біля 500 визначень поняття «культура», які не суперечать одне одному, а є комплементарними. У своїй єдності вони дозволяють глибше розкрити сутність поняття культури. А взагалі чим багатше саме явище, яке відображається в тому чи іншому понятті, а через нього – у словах-знаках, тим більше значень мають ці знаки. Ще більше неоднозначність знаків виявляється при перекладі текстів з однієї мови на іншу.

Мовні знаки не функціонують ізольовано один від одного, а утворюють певну систему, правила якої визначають закономірності їх побудови (до них відносяться правила граматики, або правила синтаксису), осмислення (до них відносяться правила *сенсу*, або значення знака) та вживання (використання). Дослідженням знаків займається семіотика, яка містить у собі комплекс наукових теорій, що вивчають різні властивості знакових систем (природну й штучну мови та їх різновиди). Ф. де Соссюр писав: «Мова є системою знаків, які виражають поняття, а отже, її можна порівнювати з писемністю, з азбукою для глухонімих, із символічними обрядами, з формами ввічливості, з військовими сигналами і т.д. й т.п. Вона лише найважливіша з цих систем. Отже, можна уявити собі науку, яка вивчає життя знаків в межах життя суспільства» [3, с.23]. Цю науку він і назвав *семіологією* та заклав фундамент її побудови, окресливши її завдання. На його думку, основне завдання семіології відкрити нам, що таке знаки та якими законами вони керуються.

До складу семіології входять: 1) *синтактика* (досліджує структуру сполучень знаків і правила їх утворення й перетворення безвідносно до значення цих знаків); 2) *семантика* (досліджує знакові системи як засіб вираження значення та *сенсу* відповідних знаків і їх сполучень); 3) *прагматика* (досліджує відношення між знаковими системами та тими, хто ними користується). Отже, синтактика визначає відношення між знаками в часовій послідовності у процесі мовленнєвої діяльності, а семантика – відношення між знаками, предметом позначення та поняттям про цей предмет, тобто є теорією значення. У свою чергу,

семантика як наука про значення поділяється на *теорію сенсу* та *теорію референції*. Перша розглядає зв'язок знакової форми з відповідними їй знаковими поняттями та уявленнями (сенсами знака), а друга – відношення знакової форми до позамовної реальності (референта або денотата), яку позначено цим знаком.

У лінгвістику термін «семантика» ввів у кінці XIX століття М.Бреаль у зв'язку з вивченням історичної зміни мовних значень. А Ф. де Соссюр відповідно до поставленої мети – з'ясувати відношення між поняттям (він назвав його означуваним) та акустичним образом (він назвав його означаючим), які поєднуються між собою знаком – досліджував семантику як частину створеної ним семіології. Для цього він розглядав термін «значення», вважаючи, що саме він встановлює відношення між означуваним та означаючим.

Він відмічав, що «значення» одним зі своїх боків зв'язане з реальними речами та з їх природними відношеннями (він наводив приклад з економічної науки, де, наприклад, цінність земельної ділянки пропорційна її прибутковості). А тому можна деякою мірою прослідкувати зміну цього значення в часі, не випускаючи, звичайно, з виду, що значення в кожен даний момент залежить від системи інших значень, які співіснують з цим значенням [3, с.82]. Отже, вчений говорив про змінність значення того чи іншого знака та його залежність від тієї системи відліку, в якій розглядається відповідне значення. Тобто значення деякого знака, на його думку, не може бути довільним, а визначається тим контекстом, у якому даний знак вживається. Виходячи з цього, Ф. де Соссюр зробив висновок, що «знаки, які складають мову, є не абстракціями, а реальними об'єктами; ці реальні об'єкти та їхні відношення й вивчає лінгвістика» [3, с.103]. Ці реальні об'єкти він назвав конкретними мовними сутностями лінгвістики, тим самим підтвердивши онтологічний статус мови.

М.М.Бахтін розглядав проблему вибору того чи іншого значення слова, співвідносячи ці значення з конкретною ситуацією мовленнєвого акту. Він писав, що, добираючи певні слова, ми виходимо із задуманого цілого висловлювання, яке є завжди експресивним, емоційно-напруженим. Самі ж по собі слова і їх значення не є експресивними й лише «контакт мовного значення з конкретною реальністю, тільки контакт мови з дійсністю, який відбувається у висловлюванні, породжує іскру експресії: її немає ні в системі мови, ні в об'єктивній, поза нами існуючій дійсності» [4, с.282]. У нейтральності значень слів він убачав можливість порозуміння між співбесідниками: «Нейтральні словникові значення слів мови забезпечують її спільність і взаєморозуміння всіх, хто говорить однією мовою, але використання слів у живому мовленнєвому спілкуванні завжди носить індивідуально-контекстуальний характер. Тому можна сказати, що будь-яке слово існує для промовця в трьох аспектах: як нейтральне і нікому не приналежне слово мови, як чуже слово інших людей, повне відголосків чужих висловлювань і, насамкінець, як *моє* слово, бо оскільки я маю з ним

справу у певній ситуації, з певним мовленнєвим наміром, воно вже пронизується моєю експресією» [4, с.284].

Отже, знаки мови, в яких фіксуються речі та явища об'єктивного світу, через значення цих знаків утворюють онтологію, що накладається на дану людині реальність. Значення слів-знаків вбирають в себе не лише зміст оточуючих предметів, але й загальні властивості людської природи. Відомий американський лінгвіст А.Вежбицька зазначає, що «само походження природної мови таке, що вона не відрізняє екстралінгвістичної реальності від психологічної та від соціального світу носіїв мови» [5, с.5]. А отже, значення є антропоцентричним. Воно відображає єдність властивостей об'єктивного світу та суб'єктивних здатностей самої людини. Більше того, воно етноцентричне, оскільки орієнтоване на відповідний етнос. Неможливо природною мовою описати «світ яким він є сам по собі»: кожна конкретна мова по-своєму описує відповідну картину світу, вкладаючи у певні знаки зрозумілий лише даному етносу зміст. Іншими словами, «значення слів – це, грубо кажучи, те, що ми «маємо на увазі» або «тримаємо в голові», коли вимовляємо слова» [5, с.243].

У зв'язку з цим вона аналізує проблему полісемантичності слів природної мови. Вона зазначає, що «полісемія надзвичайно розповсюджена в природній мові, а загальноживані повсякденні слова – особливо до неї схильні» [6, с.55]. Явище полісемії, звичайно, є предметом дослідження лінгвістики. Проте сам процес виникнення нових значень одних і тих же слів зв'язаний не стільки з внутрішніми потребами мовознавства, скільки зі специфікою духовно-практичного освоєння людиною світу. Саме цей аспект полісемії й буде нас цікавити. Чому виникають багатозначні слова? Які процеси лежать в основі формування все нових значень вже існуючих слів? Чому одні значення зберігаються протягом досить тривалого періоду свого функціонування, а інші – втрачаються? Відповідь на ці та інші питання щодо феномену полісемії слід шукати у сфері людського буття.

В процесі своєї життєдіяльності люди стикаються з величезною кількістю предметів та явищ, які фіксуються в їхньому мисленні у вигляді ментальних образів, уявлень, понять і т.д., між якими не існує чітко окреслених кордонів. Це зв'язано з тим, що в дійсності речі не ізольовані одна від одної, а являють собою континуум переходу одних в інші. Згідно з цим «континуальній дійсності для її адекватного відображення повинна відповідати континуальна система значень. Відносності й варіативності речей і їх особливостей повинні відповідати відтінки значень, що особливо важливо в процесі пізнання нових об'єктів чи їх властивостей» [7, с.17]. Онтологічна причина утворення багатозначних слів саме й криється в необхідності номінувати предмети та їх властивості і співвіднести ці назви між собою.

Зокрема, якщо пізнається деякий об'єкт, який можна вербалізувати, і він певним чином зв'язаний з уже вивченим та номінованим об'єктом, назва

останнього починає поширюватися й на новий об'єкт. В процесі переробки отриманої інформації і зіставлення властивостей обох цих об'єктів полісемія дозволяє виділяти нові, ще не пізнані властивості і таким чином отримувати нове знання про окремі предмети та явища і світ загалом. У цьому випадку багатозначне слово виступає засобом узагальнення, який дозволяє розглядати явища різної природи як явища одного порядку. Наприклад, слово «мати» має первинне, або вихідне, значення, яке позначає жінку, що народила дитя. Та пізніше цим словом стали називати й жінку, яка виховала дитину. Цим же словом позначають і Батьківщину, але в даному випадку воно вживається в метафоричному значенні.

Взагалі більшість лінгвістів вважає, що «фактично виникнення будь-якого багатозначного слова можна кваліфікувати як формування на базі вже відомого концепта нового, більш загального, такого, що в своїй структурі об'єднує два менш загальні поняття за спільними ознаками» [7, с.19]. Феномен розповсюдження деякого слова в інших сферах і набуття ним завдяки цьому нових значень з розмитими межами називається дифузністю. Сам термін «дифузія» виник у фізиці для позначення явища розповсюдження і взаємопроникнення різних газів, розмитості межі між ними, а потім став застосовуватися в астрономії, мовознавстві та інших галузях знань.

Процес осягнення людиною світу робить потенційно полісемічним майже кожне слово, оскільки він ґрунтується на постійному уточненні значення того чи іншого слова, звужуючи або розширюючи об'єм поняття, яке відображається в даному слові (наприклад, терміни «буття», «матерія» у філософії змінювали свої значення в процесі їхнього уточнення від античності до наших днів). При розгляді питань про співвідношення мови та мислення, мови й мовлення, ми вже говорили, що поняття як мислительні форми, вербалізуючись у повсякденній мові, відрізняються від наукових понять тим, що вони є більш розмитими, нечіткими. Дифузність слів побутового вжитку спричинює нечітку визначеність їх значень, що теж веде до утворення все нових значень цих слів. Люди починають співвідносити дані слова з іншими референтами, відмінними від вихідного.

Не менш важливою причиною полісемантичності слів є процес їхньої «міграції» з побутової мови в наукову й навпаки, а також з мови одного народу в мову іншого. Зокрема, В. фон Гумбольдт зазначав, що в значенні слів відображається характер світосприйняття того чи іншого народу. На його думку, «навіть при найконкретнішому вживанні слова як простого матеріального знака свого поняття воно навряд чи викличе однаковий образ в уявленні різних індивідів. Але справжня сфера різноманітності у смисловій наповненості слів – позначення інтелектуальних понять. Тут рідко яке слово виражає те ж поняття, що й слово в іншій мові, без тієї чи іншої досить помітної відмінності [2, с.181]. Разом із тим він указував і на історико-культурну причину утворення цілого семантичного поля того чи іншого слова. Він вважав, що «в кожний історичний період кожний самостійний

письменник мимовільно доповнює чи змінює значення слів, тому що не може не передати своєї індивідуальності мові, якою пише, а мова пропонує йому вирази, викликані свого часу іншими потребами» (Там само). Наприклад, якщо порівнювати значення поняття «душа», то можна помітити, що на шляхах його історичного дослідження відбувалося осмислення цього поняття з різних боків. В результаті маємо майже увесь діапазон уявлень про людську душу, який репрезентується різними значеннями цього слова.

О.О.Потебня також зв'язував полісемантичність слова з явищем метафоричного вживання слів і тим самим набуття ними інших значень [8, с.210-211]. Так, він наводив приклади метафоричного вживання слів «дім», «ліс» у таких реченнях: «у цій справі, в цьому колі думок я *дома*»; «в цьому суспільстві я як у *лісі*»; «чим далі в *ліс*, тим більше дров» і т.д. Він вважав, що хоча в даних випадках значення виділених слів не співпадають з їхнім первісним значенням, проте мають дещо спільне. Зокрема, «в *ліс*» у наведених переносних значеннях відображає *рух геть від дому*, а не первісне значення слова «ліс» як сукупність дерев. Те ж стосується й слова «дім»: переносне його значення в наведеному прикладі означає, що справа, якою займається людина, їй добре знайома, тому вона почувається комфортно в процесі її виконання. Отже, набуття словом переносного значення співвідносить його з образом і символом. Тому в таких випадках іноді говорять про символічне значення того чи іншого слова.

Взагалі метафора, на думку дослідниці філософії деконструкції тексту О.Гурко, «створює враження тотожності або подібності між двома дистанційованими, розбіжними сферами значення з одночасним збереженням сліду дистанції». Метафора здатна найпримхливішим чином поєднати різні значення й виступає як один з можливих механізмів гри смислосзначення (що особливо цікавить деконструкцію)» [9, с.53]. А тому метафора є грою, що наділяє значеннями вже оформленні смислові структури. Це один з особливих виявів мовних ігор, про які говорив Л.Вітгенштейн.

Переносні значення слова нерідко служать підставою не лише для виникнення все нових значень одного й того ж слова, але й для утворення нових слів. Зокрема, слово «муж» у первісному варіанті позначало якості людини чоловічої статі. Утворене від нього слово «мужність» застосовується вже до людини незалежно від її біологічної статі. Нове слово стало означати цілком певні соціальні якості людини (як чоловіка, так і жінки), зокрема, їхні героїчні вчинки в скрутних обставинах, коли йдеться про врятування інших людей, свободи Батьківщини тощо ціною неймовірних зусиль і навіть власного життя. Як бачимо, відбувається зміщення акцентів з вияву біологічних ознак людини на її соціальні ознаки. А далі нове слово, утворене від початкового, починає набувати нових значень, що веде до утворення семантичного поля вже нового слова, яке перетинається з семантичним полем слова «муж».

Семантичне поле – це сукупність значень одного й того ж слова.

Частіше за все в процесі соціокультурної діяльності людей відбуваються процеси розширення семантичних полів, які відображають зміни в соціальних умовах життя. Формування нових значень слів відображається в словниках тієї чи іншої мови. При цьому виникає питання: як можна точно виразити свої думки і розуміти один одного, якщо слова мають різні значення? Або іншими словами: яким чином виходить, що слухач (чи читач) сприймає в багатозначному слові лише те значення, яке має на увазі той, хто сказав (чи написав)? Основним способом передачі та сприймання одного, передбаченого автором, значення багатозначного слова є контекст промови чи тексту. Контекст – це закінчений у смислово-відношенні уривок письмового чи усного мовлення, необхідний для визначення сенсу окремого слова або фрази, які входять до складу даного уривку. При цьому «читання – це образ і спосіб використання минулого, а письмо є образ і спосіб створення майбутнього» [10, с.330]. Залежно від того, з письмовим чи усним мовленням мають справу, визначають і відповідне значення багатозначного слова у відповідному контексті.

Для того, щоб вірно вибрати те чи інше значення полісемантичного слова, в мовознавстві розрізняють мінімальний і розгорнутий контекст, а також необхідний і достатній контекст. Для мінімального контексту буває достатнім додати одне слово, яке називають ключовим, до багатозначного, яке називають стрижневим, щоб останнє стало однозначним у даному словосполученні. Наприклад, до полісемантичного слова «коло» достатньо додати слово «зачароване» або слово «товариське», щоб визначити, в якому саме значенні використовують «коло».

Проте в багатьох випадках застосування одного ключового слова буває недостатньо для визначення значення деякого багатозначного слова. Тоді стає необхідним розгорнутий контекст, до якого входить два-три ключових слова. Наприклад, полісемантичне слово «напруга» не стане однозначним, якщо до нього додати слово «поле», бо в такому випадку може йтися про «напругу в електричному полі», а може – про «напругу на пшеничному полі». Разом з тим, словосполучення «напруга на полі» може стати однозначним, якщо, наприклад, сказати: «Відсутність необхідної кількості комбайнів викликала напругу на полі». На необхідне значення полісемантичного слова, крім контексту, вказує ще й тема уривку чи промови, сфера мовленнєвої діяльності. В такому випадку говорять про тематичний контекст. Так, наприклад, значення слова «операція» залежить від сфери мовленнєвої діяльності: в сфері медицини говорять про «хірургічну операцію», в банківській сфері – про «фінансову операцію», у військовій сфері – про «воєнну операцію», в математиці – про «операцію над числами», у мовознавстві – про «операцію над словами» і т.п.

У сучасній філософії мови дослідники виділяють

ще й культурно-історичний контекст, і в цьому зв'язку розглядають термін «текстова епоха». Сучасний російський філософ І.Т.Касавін визначає текстова епоху як «історично-специфічний тип мовної культури» [10, с.309], вважаючи, що кожна з них характеризується специфічним соціальним типом інтелектуального творчого індивідуума. Основними текстовими епохами є:

1) текстова епоха Античності, особливістю якої є діалогічний характер (типичним образом тут є сократівський спосіб спілкування). Це була епоха читання і навчання вголос. Тут переважали усні тексти й було відсутнє книгодрукування та масове навчання. Проте вже в елліністичну епоху (пізня античність) відбувається вихолощування діалогу й перехід до монологу;

2) текстова епоха Середньовіччя, яка характеризується суперечністю між двома полюсами відношення до тексту: з одного боку, ортодоксальною вченістю, що розчиняла творчість у поклонінні тексту, а з іншого – ризикованою еретичністю, що підносила читання до рівня творчості. Пізніше середньовіччя породжує ідею книги та читання як самодостатньої цінності, а не як засобу досягнення деякої мети;

3) текстова епоха Відродження, якій притаманний дух творчості, формування оригінальних природничо-наукових, філософських, літературних текстів на основі коментарів мислителів Античності. В цю епоху літературна мова проникає у повсякденне мовлення, зароджується книгодрукування, домінуючу роль грає письмо;

4) текстова епоха Нового часу, в яку слово перестає розумітися як акт істинного творіння, а текст – як самодостатня цінність і первинна реальність. Віднині «істина знаходить свій прояв і свій знак в очевидному та виразному сприйнятті. Словам належить виразити її, якщо вони в змозі це робити; вони більше не мають права бути її прикметою» [11, с.105]. Слово, текст, стають відображеннями реальності й діяльності;

5) новітня текстова епоха, якою є сучасна епоха, що характеризується «поверненням мови» (М.Фуко). В її надрах виникає *Література* як особлива сфера діяльності, що розгортається між письмовим столом та бібліотекою. Мова замикається на самій собі, одночасно народжується й нова наука, яка робить мову своїм об'єктом дослідження, – *філологія*. В цю текстова епоху мова постає як необхідний засіб пізнання світу, формується цілий спектр штучних мов.

Термін «текстова епоха» дозволяє прослідкувати історико-культурні зміни значень слів, що визначали дух відповідної історичної епохи. Наприклад, А.Вежицька досліджувала зміни в значеннях полісемантичних слів «свобода» і «воля» не лише в різні історичні періоди, але й у мовах різних народів. Вона дійшла висновку, що «сам факт, що такі слова як *воля* (або *liberty*, або *freedom*), змінюють своє значення в контексті більш широких змін у культурі й суспільстві, підтверджують той погляд, що втілені в них концепти (поняття. – Л.Д.) є чимось відносним, таким, що історично продукується й історично змінюється; чимось відносно автономним, здатним

здійснити вплив на історичні події як відносно незалежний фактор, але не як дещо, що визначає ці події» [6, с.246]. Отже, зміна значення слова не лише відображає соціокультурні зміни відповідної епохи, але й формує певним чином духовні цінності цієї епохи.

Висновки

Тексти, створені в будь-якій сфері соціально-культурної діяльності і в будь-яку історичну епоху, часто мають справу з багатозначними словами і вимагають особливої обережності при їх прочитанні й тлумаченні. Але найбільшої уваги потребують неоднозначні слова, які вживаються в наукових гіпотезах (формулювання наукових теорій, як правило, спирається на уточнені терміни з цілком визначеним значенням), оскільки неточне розуміння того чи іншого слова може привести до неправильних наукових висновків. Найкращим в таких випадках є точне формулювання гіпотези та перевірка її на істинність. Отже, йдеться про процедури тлумачення й розуміння в науковій діяльності. Та остання – не єдина сфера застосування герменевтичного методу. Вивчення

наступної теми курсу дасть більш глибокі уявлення про сутність, роль і місце герменевтики в процесі дослідження будь-якого тексту.

Список літератури

1. Никитин М.В. Основы лингвистической теории значения. – М.: Высшая школа, 1988. – .
2. Гумбольдт В. фон. Избранные труды по языкознанию. – М.: ОАО ИГ «Прогресс», 2000. – 400с.
3. Соссюр Ф. де. Курс общей лингвистики. – Екатеринбург: Изд-во Уральск. ун-та, 1999. – 432 с.
4. Бахтин М.М. Автор и герой: К философским основам гуманитарных наук. – М.: ACADEMIA, 2000. –
5. Вежбицкая А. Язык. Культура. Познание. – М.: Русские словари, 1997. – 416с.
6. Вежбицкая А. Понимание культур через посредство ключевых слов. – М.: Языки славянской культуры, 2001. – 288 с.
7. Ашиток Н.І. Деривація багатозначного слова в говорах східнослов'янських мов. – К.: Вид-во Півд.-Зах. залізниці, 2001.
8. Потебня А.А. Мысль и язык. – М.: Лабиринт, 1999. – 185 с.
9. Гурко Е. Тексты деконструкции. – Томск: Водолей, 1999. – 160с.
10. Касавин И.Т. Миграция. Креативность. Текст. – СПб: РХГИ, 1999. – 408 с.
11. Фуко М. Слова и вещи: Археология гуманитарных наук. – СПб: А-сэд, 1994. – 187 с.

Л.Г. Дротянко

СЛОВО И ЕГО СЕМАНТИКА: ЛИНГВОФИЛОСОФСКИЙ АНАЛИЗ

В статье осуществляется анализ феномена полисемии в контексте функционирования культур с позиций лингвистической философии

L. Drotynko

WORD AND ITS SEMANTICS: LINGVOPHILOSOPHICAL ANALYSIS

The article is devoted to the analysis of the phenomenon of polysemy in the context of functioning of cultures from the position of linguistic philosophy.